

Képmutatás és kettős mérce

2025 július 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A jogállamisági elvek valójában Brüsszelben nem érvényesülnek.

A Nézőpont Intézet immár második alkalommal vizsgálta meg az Európai Unió intézményeiben a jogállamiság helyzetét. A 15 beazonosított konkrét ügy nem vet jó fényt Brüsszelre, amely éppen most készül a tagállamok

elleni jelentéseinek publikálására. Míg Brüsszel mások szemében keresi a szálkát, ideje felhívni a figyelmet egy méreteres gerendára.

Az Európai Bizottság hatodik alkalommal mutatja be a jogállamiság elveire hivatkozva a tagállamokat szelektíven bíráló jelentését. Bár Brüsszel igyekszik hangsúlyozni az eljárás jóhiszeműségét, valójában ezek a jelentések csupán a politikai nyomásgyakorlás eszközei. Nem véletlen, hogy a jelentés jogalapja a kezdetektől vitatott. Az EU intézményeinek a szerződések szerint nincs a tagállamokat politikai alapon ellenőrző és szankcionáló feladata, a bizottság jogállamisági jelentése mégis hivatkozási alapjává vált számos, Magyarországnak járó uniós forrást visszatartó döntésnek.

Arra, hogy politikai eszközként használják a jogállamisági jelentéseket, az országriportokat átható kettős mérce az egyik legegységertelmebb bizonyíték.

A bizottság tavaly vizsgálta először egyes, bűvítés előtt álló országokat – míg Albánia, Montenegró, Észak-Macedónia és Szerbia kapott hideget-meleget a bizottságtól, Ukrajna jogállamisági vizsgálatát nem tartotta fontosnak Brüsszel. Egyértelmű, hogy a háborúban álló országról készülő jelentés nem szolgálta volna a Kijev EU-s felvételét sürgető politikai célokat.

A brüsszeli jogállamisági jelentés igazi kettős mércéje azonban nem is ezekben a példákban mutatkozik meg. A tagállamokat ostromozó jelentéseivel elvonja a figyelmet arról, hogy valójában az uniós intézményrendszer küszködik rendszerszintű kihívásokkal a jogállamiság terén. A Nézőpont Intézet immáron a második alkalommal mutatta be Brüsszelben jelentését az EU intézményeinek jogállamiság helyzetéről, ami 15 pontban szemlélteti az uniós intézmények képmutatását.

Az Európai Unió mai vezetése túlterjeszkedik hatáskörén, kettős mércéjével árt a jogbiztonságnak, következmények nélkül hagyja a korrupciós botrányokat és átláthatatlanul finanszírozza az NGO-k siserehadát.

A teljesség igénye nélkül elég csak néhány esetet említeni ahhoz, hogy súlyos kérdések merüljenek fel Brüsszel jogállamiságával kapcsolatban.

Európa-szerte ismert eset Ursula von der Leyen eltitkolt üzenetváltása a Pfizer vezérigazgatójával a vakcinabeszerezésekről, illetve a Magyarország jogállamiságát rendszeresen kritizáló volt igazságügyi biztos, Didier Reynders pénzmosó lottóbotránya. Kevésbé ismert összeférhetlenségi ügy azonban, hogy

a volt költségvetésért és adminisztrációért felelős biztos, Johannes Hahn mandátuma lejártá után a nála is lobbitevékenységet végző Federation of Austrian Industries-csoportnál vállalt pozíciót. Mindezt annak ellenére, hogy mandátumuk lejártá után a biztosoknak a szerződések szerint „feddhetetlenül és tartózkodóan” kell(ene) eljárniuk „kinevezések vagy előnyök elfogadásával kapcsolatban”.

Hasonló karrierutat járt be Vera Jourová, az értékekért és az átláthatóságért felelős volt alelnök, aki egy, a kabinetjét több alkalommal megjáró szervezetnél, a Globsecnél fogadott elő pozíciót. Jutta Urpilainen, a nemzetközi partnerségekért felelős egykori biztos mandátuma után egy olyan szervezetnél helyezkedett elő, ami a mai napig részesedik abból a 4,5 millió euró támogatásból, amit éppen Urpilainen biztos felügyelete alá tartozó igazgatóság juttatott a szervezetnek. Fel kell tennünk a kérdést:

helyes-e, hogy egyenes az átjárás a politikai nyomásgyakorlásban jártas NGO-világ és az EU vezető pozíciói között?

Brüsszel uniós közpénzből kitömött, politikai célokra idomított propagandahálózatának egy jeles megtestesítőjéről, a European Movement Internationalról (EMI) is érdemes említést tenni. Ez egy büszkén föderalista szervezet, amely küzd az Európai Parlamentben a nemzetek feletti „európai alkotmányért”, s a több millió euróból gazdálkodó szervezet költségvetésének 90 százaléka EU-s támogatásokból származik.

A 2024-es EP-választások során az EMI kommunikációs partnere volt az uniónak, és a bizottságtól támogatást kapott, hogy interjúbeszélgetéseket szervezzen a választásokon való részvétel ösztönzése szándékával. Az uniós támogatásból megszervezett beszélgetésekre a szervezet azonban csak zöld-, szocialista, liberális és néppárti képviselőket tartott fontosnak meghívni – a jobboldali nézőpontot nem jelenítette meg az EU által finanszírozott kampánytevékenysége során. Ez különösen annak a ténynek a fényében kifogásolható, hogy

2023 óta a szóban forgó European Movement International elnöke Guy Verhofstadt, az európai liberálisok egykori frakcióvezetője, aki 15 éven át volt EP-képviselő. Tehát a European Movement International úgy szervezte a bizottság támogatásával EP-választásokkal kapcsolatos eseményeket, hogy vezetője egy aktív politikus volt,

akinek a pártja szintén megmérte magát a választásokon. Ezek után költői a kérdés: nem tekinthető-e az Európai Bizottság efféle pénzosztásai az EU központosítását propagáló, bűjtött kampányfinanszírozásnak?

Nemcsak hogy saját, egyirányú politikai céljaikra juttatják az uniós közpénzeket, de még annak az elvi lehetőségére is fennáll, hogy a számukra nem tetsző európai politikai pártok létrejölessen a pártatlanság mindössze látszatával rendelkező testületek dönthessenek. Ismert ez a helyzet a baloldali nagykoalíciók által kormányzott tagállamokban, mint például a betiltás árnyékában élő németországi AfD esetében, vagy a választási részvételtől eltiltott francia Marine Le Pen ügye kapcsán. Hírekből kevésbé ismert, hogy

az Európai Unióban is létezik egy mechanizmus, mely alapján betilthatók az európai politikai pártok az EU értékeinek megsértésére való hivatkozással. Ezen vizsgálat során ki kell kérni egy hat személyből álló, úgynevezett független kiemelt személyekből álló bizottság véleményét, melynek tagja például Anna Paczesniak, az európai szocialistákhoz (S&D) köthető alapítvány tudományos tanácsának tagja.

Amennyiben elindulna egy ilyen eljárás, az EP egyik baloldali pártja alapítványának a tagja részt vehetne egy olyan döntésben, ami akár egy jobboldali párt betiltását is eredményezhetné. Anna Paczesniak többször nyilatkozott arról, hogy mind a Fidesz, mind a lengyel PiS sérti az EU értékeit. Feltehetjük a kérdést:

mennyire feleltethető meg a jogállamiság elveinek, hogy egy politikai párt létezéséről annak politikai ellenfelei dönthetnek?

A „függetlenség” és „pártatlanság” jogállami elvei kapcsán először talán a bíróságok, így az EU esetében az Európai Unió Bírósága (EUB) juthat eszünkbe. Az EUB aktivista működésében azonban éppen ezek az értékek kérdőjeleződnek meg. Aelnökének 2024 októberében azt a német származású Thomas von Danwitzet választották meg, aki egy erősen politikai irányultságú elemzőintézet, az Institute für Europäische Politik kuratóriumának tagja. Az említett szervezet például a Nyílt Társadalom finanszírozásával megrendezett eseménysorozaton a „demokrácia és a jogállamiság magyarországi lebontásának következményeivel kapcsolatban” kívánt nagyobb tudatosságot ébreszteni a német társadalomban. Adott a kérdés:

összeférhető-e a bírói tisztség és egy politikai szervezetben viselt pozíció párhuzamos gyakorlása, vagy ez sérti a bírói függetlenség elvét?

Valójában nem kell megválaszolni a fenti költői kérdéseket, elég belegondolni abba, hogy milyen európai visszhangja lett volna a felsorolt ügyeknek, ha azoknak csak egy része Magyarországon történne meg.

Zemplényi Lili Naómi

A szerző a Nézőpont Intézet elemzője

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
